

Würtz A. László rajza

kezdtém a szöveget is: „... a dolgozó parasztnak, aki beszolgáltatási kötelezettségét kétszáz százalék felett teljesítette”. Körül simára fésült búzakalászkok szegték a papírost, a jobb sarokban egy vastag karú asszony akkora magas kenyeret tartott, amilyent a Bottyán pék cégtábláján látni. A pödrött szájú pillanatra fölemelte a szemüvegét, s újabb nevet olvasott le a félhomályos nézőtérre:

— Faragó János...

— Jelen! — kondult a hang a második sorból.

Talán az ő kézírását is végigvárom, ha Éva tanító néni ki nem in-teget vékony ujjával a reflektorfényből.

— Vissza a helyedre! — súgta. De olyan erősen, hogy kiáltásnak is beillett. Azt sem csodáltam volna, ha János bátyám fordul vissza ijedtében.

Még Bakai is előrehajolt. Bámulták a díszoklevelet, ahányan csak körém fértek. Pedig itt a széksorok között nem sok látszott belőle. Valamelyik végigsimított rajta.

— Összepizskolod! — húztam magamhoz, könyökömet oldalra nyom-va védekezésül. Sértődötten egyenesedtek vissza a helyükön.

Gondolkodóba estem a papír fölött. Hm. Kétszáz százalék. Hogy is? Hát a száz százalék az a kilenc mázsa valahány kiló. Akkor a kétszáz az, az tizenhét-tizenkilenc... majdnem húsz mázsa! Honnan vettünk volna húsz mázsa búzát? Az negyven zsákkal lenne. Az egész udvarunk tele lenne zsákokkal. Úgy éreztem magam, mint elsős koromban, amikor locsoláskor valahol papírpénzt adtak, s csak otthon tudtam meg, hogy értékét veszített millpengős.

A komák újra leselkedni kezdtek a tarka papír felé. Irigyelték. Emiatt azért büszke voltam.

— Berámáztatjátok? — kérdezte Csozsa.

— Be hát! — vágtam rá. Kicsit restelltem, hogy nem előbb jutott eszembe. Az ám, az ilyesmit berámáztatják, s ott lóg a falon a szent-kepek mellett. Mint a nagyapám oklevele, amit a nyugdíjkor kapott. Még a püspök úr is aláírta. Megköszönte neki, hogy olyan hűségesen őrizte a marháját. Lám, apámnak is lesz már oklevele, és nem a püspöktől. Tán még édesanyám is megvigasztalódik kicsit. Elfelejtí a cséplés kori kesergést.

Anyám felszófolta a lámpát. Én olvastam végig az oklevél szöve-gét. Meghallgatták, de nem szóltak rá semmit.

— El nem tudtam találni, miért hívnak oda fel. Egy olyan vastag ember adta ide, sose láttam még. Úgy megszorította a kezem... Vi-téz Bognár is kapott, meg Faragó Jani bácsi. Tán más nem is igen. Berámáztatjuk, édesanyám?

— Be a nehézséget! Majd reggel begyűjtök veled. — Ennyit mondott anyám, s leseperte a díszes oklevelet az asztalról, hogy a helyébe te-hesse a fejét.

Felkaptam, s némán álltam vele a konyha közepén.

Apám kivette a kezemből. Nem merem ellenkezni, odaadtam. A szobába vitte. A nyitott ajtón bebukó fénykévében megnézte újra. Most... most fogja kettéhasítani! Már meg is feszítette az ujját. De nem hasította.

Felemelte a szobaasztal tetejét, s a tarka lapot becsúsztatta az asztal gyomrába az évtizedes marhalevelek, lejárt adókönyvek és megsár-gult örletési bárcák közé...

BAKA ISTVÁN

Miért hallgatsz, tavaszi erdő

Miért hallgatsz, tavaszi erdő?
Ím, együtt suttognék veled.
Imádkozom vagy átkozódok,
mindegy nekem. Mindegy neked?

Lázadj föl, rengeteg! Reménnyé
gyötrött zöldedre kérlek én...
Zizegzs csak — s megadás-fehéren
virázkodik bodza és kökény.

Mindegy — benned leltem hazát, itt
legalább megtúr a közöny.
A fák közt szél vesszőfutása:
beléálmodhatom dühöm.

Hogy hittem én tebenned, erdő!
Hallgass csak! Ím, letérdelek.
Imádkozom vagy átkozódok,
mindegy nekem. Mindegy neked.

BERCZELI A. KÁROLY

Pára

Széthull a rög s a köd csomósan összeáll,
híg látomás az imbolygó határ —
A fák lebegnek s mintha mászna,
csúf hulló néhány elhagyott barázda —
A völgy fehér
tenyér,
amely az égbe vájja körmeit,
aztán puhán emelkedik.

S a pára száll —
Előbb madár,
majd gyík és lomha hal,
mely mély örvényt kavar
a sejlő dombokig,
de aztán angyal lesz a ködben,
ki szárnyal s visszaröppen —
A föld így álmodik —

Öltözz meleg ruhádba, édes,
mert nemsokára
halotti tél lesz,
nehéz, álmatlan álom —
A föld megdermed és a nap körül
hideg pengéket köszörül
a szél, míg átsüvölt a tájon —
s szétszáll a pára...

PETRI CSATHÓ FERENC

Mária ünnepei

József halott már három éve.
A gyerekek havonta egyszer
vendégségbe mennek Máriához.
Eszik a madárlátta kenyeret,
a hamuban sült pogácsát.
Azt mondják: tél jön.
Azt mondják: nyár jön.
Topognak, álldigálnak,
darálják, mint a verkli:
vigyázzon, magára, drága, mama.